

Forfatter: Sibbern, F. C.

Titel: Udrag fra Efterladte Breve af Gabrielis

Citation: Sibbern, F. C.: "Efterladte Breve af Gabrielis", i Sibbern, F. C.: *Efterladte Breve af Gabrielis*, udg. af Henrik Schovsbo , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, [Valby], Borgen, [1998], s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-sibbern01val-shoot-idm139907531235568.pdf>
(tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Efterladte Breve af Gabrielis

Og dog, min Læser! om du end er utilfreds med Bogen, og med Recensionen, der anbefaler dig den, dog veed jeg, at den vil øve en tiltrækkende Magt over dig, at der er en Tone i den, som du forgieves vilde tvinge dig til ikke at lytte efter, som anrører Strænge i dit Indre, der maaskee længe ikke klang, men som, hvor H det den end stemmer med Livets stærke Musik omkring dig, dog hører til en gammel, vel tungsindig, men kjer Melodie, som du aldrig ganske har kunnet glemme. Disse Breves egentlige Thema er den Gysen, hvormed den Unge, i hvem mange Tanker og mange Følelser gæres, uden at kunne komme til Klarhed, betragter sig selv som »et forvildet, veiløst Menneske, der fattes den Livets Kiærne, om hvilken Alt, hvad vi modtage, skal samle sig, for at fremme vort indre Liv,« er »den frygtelige indre Sønderrevenhed i en Sjæl, der søger Fred og en Begyndelse til et Liv, og ikke finder den, der søger sig selv og sin Gud, og søger begge forgiæves« (S. 68). Vi smile mangan Gang over os selv, naar vi siden tænke tilbage paa denne Tid i vor Ungdorn, og erindre, hvorledes det dengang forekom os, som vare vi allerede udlevede, som om der laae »et heelt fortabt Liv« bag ved os (S. 108); og dog var Livet neppe begyndt. Det er i Sandhed ofte en frygtelig Tilstand, og der ere saare Mange, for hvilke Ungdommen, den stormfulde, udannede Ungdorn, sønderreven af saa mange Lidenskaber, som vil saa Meget, og formaaer saa Lidet, langt fra ikke er den lyksalige Tid i Livet, hvorfor den saa ofte udgives. Men Gæringen er aldeles fornøden, for at Vinen kan fremkomme - kun at Gæringen lykkes vel! Thi, som Gabrielis træffende bemærker, »det Værste er, at da letteligen, i vort Inderste selv, en lokkende Fristelse træder os imøde, hvori, i Skikkelse af en Alting jevnende Ven, en arrig Fiende taler til os« (S. 68). Dersom denne Fiende seirer, da modnes - hvis man vil kalde dette en Modnen - Væsenet i Kulde og Hovmod og Had; Stammen bliver maaskee ret fast, men uden Blomster og uden vederqvægende Frugter.